

Klager, der have været førte over, at der skulde gives lidt i Haanden for at faae Laan, hænge sammen med denne Fastholden ved, at Overformynderierne skulde være Laaneinstituter. Det var en Nødvendighed, og maatte være saaledes, dengang vi ikke havde udviklet Creditstyret saaledes som nu; men efter at dette er skeet, er denne Nødvendighed falden bort, og de Creditinstituter, som for Dieblisset eksistere, og som ville udvikle sig, ville blive bedre, betydeligere og flere i Tallet, naar vi ikke fra Statens Side blive ved at have saadanne Laanebanker. Man vil i deres Papirer finde den allerstørste Sikkerhed, der kan staffles, og ved at forlade sig derpaa, vil man gjøre den hele Sag til en overordentlig simpel Depositorforvaltning, og ikke som nu til en Bankierforvaltning. Det kan ikke gjøres for Dieblisset, og det hænger fornuftigviis heller ikke sammen med den foreliggende Lov, men det hænger sammen med den hele Forvaltningsplan, som maa sættes iværk for disse Instituter, naar de først en Gang ere i Virksomhed. Derfor troer jeg, at man vel skal vogte sig for at spørge for meget om, hvorledes vi skulde sikke os, at Laan gives saaledes, at Staten ikke lider noget Tab, thi vi skulde forandre det hele Institut fra at være et Laaneinstitut til et Depositorinstitut, saa at Staten ikke lider Tab ved Conjuncturerne. Renten bliver uforandret, og Capitalen bliver tilstede i den Form, hvori den blev omsat, dengang de Amhndiges Midler kom ind. Derfoim en Arbejdsleder ønsker, at hans Midler skulde udsættes paa anden Maade, indeholder § 1 netop den Frihed, han behøver, og idet vi give Regler for de Instituter, hvorom her er Tale, skulde vi ikke glemme, at vi ikke gjøre dem til tvungne. Vi indrette dem beqvemt, billigt, godt og vel betryggende for alle Parter, og sige: Benyt dem, naar I mene, at det er det Bedste for Eder; men I have Frihed til at gaae en anden Vej, og til selv at bestemme, hvorledes de Midler, der gaae over til Arbetagerne, skulde forvaltes. Jeg vil kun henstille Endringsforslaget under Nr. 16 til de ærede Herrer's gun-

stige Overveielse, men jeg vil især meget holde paa Endringsforslaget under Nr. 7 af min ærede Nabo (Mourier-Peterfen) og mig, hvilket fastholder de to Overformynderier, et for Sylland og, om man vil, for Fyen, og et andet for Sjælland. — Der er føiet til, at enhver Bærges skal være berettiget til at bestemme, i hvilket Overformynderi han vil have Bedkommendes Midler indfatte. Saavidt jeg forstod den ærede sidste Taler, meente han, at dette hverken var heldigt eller nødvendigt, men jeg troer, det hænger ganske sammen med § 1. Naar man deri har givet en saa stor Bestemmelsesfrihed over efterladte Midler, vilde det være besynderligt, om man ikke engang skulde give saamegen Bestemmelsesfrihed, at Bedkommendes Bærges kunde sige: Det Overformynderi er det, der ligger min Forvaltning beqvemmost. Skulde han ogsaa sige: Det er det, hvis Forvaltning jeg troer bedst paa, er det heller ikke til Skade, thi derved fremkommer, om man vil, en Concurrence mellem de to Instituter, som gaaer ud paa at vise meest Dygtighed og meest Redelighed.

Casse: Saaledes som Sagen har stillet sig med Hensyn til de i Regjeringens Udkaft foreslaaede 5 Overformynderier, skal jeg ikke komme ind derpaa, eller indbegaae de Bemærkninger, som den ærede Ordfører i den Retning har fremsat, men jeg skal indskrænke mig til at omtale det Spørgsmaal, der ligger til Grund for Forskjellen mellem Endringsforslagene under Nr. 7 og 8, altsaa det, om der skal være eet eller to Overformynderier. Saa overbeviist jeg er om Ansætteligheden og Hensigtsmæssigheden af, at der ikke bliver eet, men to Overformynderier, saa særdeles hjært har det naturligviis været mig af den ærede Ordfører at høre, at i alt Fald den strengere Fastholden ved eet Overformynderi, som tidligere har fundet Sted fra hans Side, dog har mindstet sig noget af de Grunde, han fremhævede. Dette giver mig Haab om en for min Mening gunstigere Afstemning, ligesom jeg og-